

Kitab Daniel - Nomer Lima Puluh Salapan

Ngungkabkeun Rusiah Panungtungan Nubuat: Muka Segel Puncak ku Singa ti Suku Yuda

Jeff Pippenger

2024-01-23

Pas saméméh ditutupna masa kasempetan, rusiah nubuat panungtungan dibuka segelna ku Singa ti kaom Yuda, sarta anu wijaksana anu ngartos kana nambahanana pangaweruh anu dihasilkeun ku dibukana segel éta. Dua saksi dina Wahyu maparin cahya kana sabagian tina naon anu dibuka segelna dina mangsa éta.

Ieu hikmat. Sing saha anu boga pangartian, itunglah bilangan éta sato galak; sabab éta téh bilangan hiji jalma; sarta bilanganna Genep ratus genep puluh genep. ... Jeung ieu akal nu miboga hikmat. Tujuh huluna téh tujuh gunung, nu dina luhurna éta awéwé calik. Wahyu 13:18, 17:9.

“kakawasaan pamungkas anu baris merangan gereja jeung hukum Allah, dilambangkeun ku hiji sato galak anu boga tanduk siga anak domba,” nyaéta Amérika Sarikat. Ieu téh karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, sarta wangunan karajaanna sarua wangunanna (gambar), saperti karajaan kalima dina nubuat Alkitab. Eta jadi hiji karajaan anu garejana maréntah nagara, tuluy maksa sakuliah bumi pikeun narima susunan éta kénéh. Gandengan Gereja jeung Nagara pinuh mekar di Amérika Sarikat dina hukum Minggu anu enggal datang.

“‘Gambar ka sato galak’ ngalambangkeun éta wangun Protestanisme murtad anu bakal mekar nalika gereja-gereja Protestan neangan pitulung kakawasaan sipil pikeun maksa panerapan dogma-dogmana. ‘Tanda ka sato galak’ kénéh tacan dijentrekeun.” The Great Controversy, 445.

Gambar sato galak jeung tanda sato galak téh dua lambang anu béda, sanajan kitu justru dina hukum Minggu gambar sato galak ngahontal kamekaran pinuhna.

“Palaksanaan pangjagaan poé Minggu ku pihak gereja-gereja Protestan téh mangrupa palaksanaan ibadah ka kapausan—ka sato galak éta. Maranéhna anu, sanggeus ngarti kana tuntutan parentah kaopat, milih ngaraksa Sabat palsu tibatan Sabat anu sajati, ku kituna keur ngahaturkeun panghormatan ka kakawasaan anu ngan ku éta waé hal éta diparéntahkeun. Tapi dina lampah pisan maksa hiji kawajiban agama ku kakawasaan sipil, gereja-gereja éta sorangan bakal ngawangun hiji gambar pikeun sato galak éta; ku sabab kitu palaksanaan pangjagaan poé Minggu di Amérika Sarikat bakal mangrupa palaksanaan ibadah ka sato galak éta jeung ka gambarna.” The Great Controversy, 448, 449.

Dina waktos hukum Minggu ditegakeun, Konstitusi Amérika Serikat parantos diruntuhkeun sagemblengna, sarta bangsa éta parantos misah sapinuhna ti kabeneran. Saterusna, dina kakawasaan pinuh Iblis, Amérika Serikat maksa dunya pikeun narima sistem Garéja jeung Nagara anu sarua, anu kakara diadegkeun di Amérika Serikat. Pamaréntahan dunya nyaéta Perserikatan

Bangsa-Bangsa, sarta garéja Roma téh Garéja anu maréntah kana éta hubungan.

“Dunya pinuh ku badai, perang, jeung paséa. Sanajan kitu, di handapeun hiji kapala—kakawasaan kapapaan—umat manusa bakal ngahiji pikeun ngalawan Allah dina diri para saksi-Na.” Testimonies, jilid 7, 182.

Sistem Garéja jeung Nagara anu dina nubuat dipidangkeun minangka gambar sato galak téh ogé mangrupa hiji pakumpulan tilu rupa: naga, sato galak, jeung nabi palsu. Sapuluh raja dina Wahyu tujuh welas, anu mangrupikeun sirah nu katujuh, ngalambangkeun kakawasaan naga.

“Raja-raja jeung pamingpin-pamingpin sarta gubernur-gubernur geus nempatkeun ka dirina sorangan tanda antikristus, sarta dilambangkeun minangka naga anu indit rék ngalakukeun perang ngalawan para suci—nyaéta jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah jeung anu miboga iman ka Yesus.” Testimonies to Ministers, 38.

“Sapuluh raja” ngalambangkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa, anu agamana nyaéta spiritisme, sarta agama nabi palsu nyaéta Protestanisme murtad, jeung agama sato galak nyaéta Katolikisme, anu saenyana mah ngan ukur spiritisme anu dipaparin ku pangakuan kana Kakristenan.

“Ku putusan anu maksa ngadegkeun lembaga Kapapaan bari ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal mecatkeun dirina sapinuhna tina kabanaran. Nalika Protestanisme bakal ngalegaan leungeunna ngalangkungan jurang pikeun nyekel leungeun kakawasaan Roma, nalika manéhna bakal ngahontal peuntas jurang jero pikeun silihgenggam jeung Spiritualisme, nalika, dina pangaruh ieu pasatuan tilu rangkep, nagara urang bakal nampik unggal prinsip dina Konstitusina salaku pamaréntahan Protestan jeung républik, sarta bakal nyadiakeun jalan pikeun nyebarna kapalsuan jeung kasasaran kapapaan, mangka urang bisa nyaho yén waktuna geus datang pikeun padamelan mujijat Iblis anu luar biasa sarta yén ahir geus deukeut.” Testimonies, jilid 5, 451.

Dina hukum Minggu, ngahijina tilu rupa, nyaéta naga, sato galak, jeung nabi palsu, geus kalakonan. Amérika Sarikat tuluy maksa dunya narima pamaréntahan hiji-dunya ti Perserikatan Bangsa-Bangsa, sabab dunya dialungkeun kana krisis anu kacida gedéna dina hukum Minggu, waktu Islam mawa pangadilan ka Amérika Sarikat alatan maksa ibadah ka panonpoé. Satan tuluy nembongan nyamur jadi Kristus, jeung nalika Amérika Sarikat maksa dunya narima gabungan hiji-dunya antara garéja jeung nagara, éta ogé maksa dunya narima Minggu minangka poé istirahat. Prosés ujian anu sarua anu geus kajadian di Amérika Sarikat tuluy ditimpakeun ka sakuliah dunya.

“Bangsa-bangsa asing bakal nuturkeun conto ti Amérika Serikat. Sanajan anjeunna mingpin heula, tapi krisis anu sarua bakal tumiba kana umat urang di sakuliah dunya.” Testimonies, jilid 6, 395.

Azas yén murtad sacara nasional bakal dituturkeun ku karuksakan nasional nimpah ka unggal nagara nalika maranéhna narima poé panonpoé minangka poé ibadah. Krisis anu beuki ngaronjat téh nyaéta “sa-jam” nalika sapuluh raja maréntah babarengan jeung paus, “jalma dosa”. Maranéhna sapuk pikeun masrahkeun karajaan katujuh maranéhna ka kakawasaan kapausan, sabab maranéhna digiring pikeun yakin yén kakawasaan moral kapausan téh diperlukeun pikeun ngahijikeun dunya

ngalawan perang anu beuki ngaronjat ngalawan Islam. Dina taun 1798, Perserikatan Bangsa-Bangsa can acan asup kana sajarah.

Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh tempo téh sapuluh raja, anu can narima karajaan acan; tapi maranéhna narima kakawasaan jadi raja salila sajam babarengan jeung sato galak éta. Maranéhna saia sakata, sarta baris masrahkeun kakawasaan jeung kakuatanana ka sato galak éta. Maranéhna baris perang ngalawan Anak Domba, sarta Anak Domba baris ngéléhkeun maranéhna, sabab Anjeunna téh Gusti tina sagala gusti, jeung Raja tina sagala raja; jeung anu nyarengan Anjeunna téh jalma-jalma anu disebut, anu dipilih, jeung anu satia. Wahyu 17:12–14.

Sakumaha salawasna anu kajadian ngeunaan paus, para raja bakal nyadiakeun kakawasaan pikeun kapapaan ngalaksanakeun panganiayaan ngalawan umat Allah, jeung éta sapuluh raja anu ngalakukeun perang ngalawan Anak Domba, tapi maranéhna ngalakukeun kitu ku parentah ti “jalma dosa.” “Jalma dosa” ogé nyaéta “jalma” anu dicekel ku tujuh garéja dina Yesaya pasal opat.

Jeung dina poe eta tujuh awewe bakal nyekel hiji lalaki, bari nyarita, Urang baris dahar roti sorangan, jeung maké pakean sorangan: ngan mugi urang disebut ku ngaran maneh, supaya kalepatan kami dileungitkeun. Dina poe eta dahan PANGERAN bakal endah tur mulya, jeung buah bumi bakal utama tur asri pikeun maranehna anu luput ti Israil. Yesaya 4:1, 2.

“tujuh awéwé” ngalambangkeun yén kapapaan (jalma dosa) ngawasa sakabéh garéja di bumi, sakumaha manéhna ogé ngawasa sakabéh bangsa. “Kahinakeun” anu hayang dipungkas ku garéja-garéja téh nyaéta “kahinakeun” lantaran nolak tuntutan pikeun nyembah dina poé Minggu. Jalma-jalma anu satia ngajaga Sabat bakal dikaniaya ku sabab kasatiaanna, sarta Islam ogé bakal nampik pikeun ngalalanyahan poé panonpoé. Kasapukan anu diatur ku Amérika Sarikat antara kapapaan jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa nyaéta yén kawibawaan moral ti jalma dosa téh mangrupa hal anu diperlukeun pikeun mingpin dunya supaya narima peperangan ngalawan Islam demi ngadegkeun katengtreman di bumi.

Nanging bab wektu-wektu lan mangsa-mangsa iku, para sadulur, ora prelu aku nulis marang kowe. Amarga kowe dhewe wus padha sumurup kanthi sampurna manawa dina Pangéran iku rawuh kaya maling ing wayah wengi. Awit nalika wong-wong padha kandha, “Tentrem lan tentrem rahayu,” ing kono karusakan dadakan tumiba marang wong-wong mau, kaya rasa lara wong wadon kang lagi ngandhut arep mbabar; lan wong-wong mau mesthi ora bakal bisa uwal. Nanging kowe, para sadulur, dudu ana ing pepeteng, supaya dina iku nyandhak kowe kaya maling. Kowe kabeh iku para putraning pepadhang lan para putraning rinengga awan: kita dudu kagungane wengi utawa pepeteng. 1 Tesalonika 5:1–5.

Pesen “katengtreman jeung kaamanan” dina nubuat Alkitab, anu salawasna digambarkeun minangka pesen palsu, ngan ukur asup akal dina hiji mangsa waktu nalika katengtreman jeung kaamanan téh teu aya. Teu aya alesanana pikeun nampilkeun pesen “katengtreman jeung kaamanan,” nalika katengtreman jeung kaamanan aya. Islam ngaleungitkeun sagala katengtreman jeung kaamanan. “Karuksakan ngadadak” anu patali jeung pesen palsu éta nyaéta hiji karuksakan anu beuki ningkat, sabab éta saperti “awéwé” anu keur “ngarandeg.” Nyeri kalahiran anu kahiji

tina Cilaka nu katilu téh nyaéta 11 Séptémber 2001.

Dina garis nubuat Elia jeung Yohanes Pambaptis, panipuan kakawasaan kapapaan dipintonkeun. Nalika Ahab mulang ka Samaria pikeun ngabéjaan ka Izebel yén Allahna Elia téh Allah anu sajati, sabab Anjeunna geus nurunkeun seuneu ti sawarga, harita Ahab sadar yén Izebel geus nipu anjeunna ngeunaan kabencianana ka Elia. Kabencian jeung panipuan anu sarua dipintonkeun deui nalika Herodes ngajangjikeun satengah karajaanana dina pesta ulang taunna ka Salome. Salome téh putri Herodias, ku kituna Herodes nyaéta naga, Herodias nyaéta kapapaan, sarta Salome nyaéta nabi palsu.

Dina éta carita, daya nipu tina tari Salome dipaké pikeun ngarah Herodes (sapuluh raja) supaya masrahkeun satengah karajaanna ka hiji garéja (awéwé). Awéwé éta (Salome) aya dina pituduh indungna (Katolik), sarta Herodes kasadar kacida telatna yén sikep Herodias ka Yohanes téh sarua jeung sikep Isebel ka Elia. Dina dua-duana kaayaan, jalma-jalma anu ngajaga Sabat kudu paéh.

Islam sacara ngagedé terus, tapi gancang, ngaleungitkeun karapihan jeung kaamanan ti planét bumi, sarta ku kituna ngahijikeun umat manusa ngalawan Islam. Peperangan Islam anu ngaronjat gancang ngagambarkeun argumen anu dipaké pikeun ngadegkeun gambar sato galak sakuliah dunya dina poé-poé panungtungan. Panipuan anu ditibankeun ka dunya (sapuluh raja) éta dibawa ku Amérika Serikat (Salome), sarta éta nyababkeun dunya percaya yén maranéhna kudu ngahiji ngalawan Islam, tapi maranéhna nyaho éta kasep teuing, yén pangaturan éta ngan ukur akal-akalan pikeun dipaké nganiaya para nu ngajaga Sabat. Panipuan éta mangrupa bagian tina alesan kunaon sapuluh raja éta ngabencian ka palacuran, sanajan waktu keur dina kaayaan kateken maranéhna sapuk pikeun masrahkeun karajaan katujuh maranéhna ka manéhna.

Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh ditingali dina éta sato galak, ieu bakal ngéwa ka éta awéwé lacur, sarta bakal ngajadikeun manéhna taya nanaon jeung buligir, sarta bakal ngahakan dagingna, jeung ngaduruk manéhna ku seuneu. Sabab Allah geus nempatkeun dina hate maranéhna pikeun ngalaksanakeun pangersa-Na, pikeun sapamadegan, jeung pikeun nyerahkeun karajaan maranéhna ka éta sato galak, nepi ka firman-firman Allah laksana. Wahyu 17:16, 17.

Para globalis ti Perserikatan Bangsa-Bangsa lain saukur “raja-raja” bumi, tapi maranéhna ogé digambarkeun minangka “padagang”; ku kituna, para globalis ngawengku kakawasaan pulitik jeung ékonomi. Alesan malaikat anu mawa titingalian Wahyu tujuh welas jeung dalapan welas ka Yohanes téh, nya éta pikeun némbongkeun ka Yohanes panghukuman ka sundal agung Tirus. Duanana golongan para globalis ngarandapan kasedihan ku pupusna kapausan.

Ku sabab kitu, bala-balana bakal tumiba ka dirina dina sapoé, nyaéta pati, pangduka, jeung kalaparan; sarta manehna bakal dibeuleum nepi ka tumpur ku seuneu; sabab Gusti Allah anu ngahakiman dirina téh kawasa. Jeung para raja di bumi, anu geus ngalakukeun cabul sarta hirup dina kaméwahan babarengan jeung manehna, bakal ngarayap jeung ngalamentasikeun dirina, nalika maranéhna ningali haseup tina kadurukna éta, bari nangtung jauh ku lantaran sieun kana panyiksa dirina, pok nyebut, Aduh, aduh, éta kota gede Babul, éta kota anu kuat! sabab dina sajam baé hukuman ka anjeun geus datang. Jeung para padagang di bumi bakal

ceurik jeung milu prihatin ku dirina; sabab geus euweuh deui anu meuli dagangan maranéhna. Wahyu 18:8–11.

Padagang-padagang jeung raja-raja duanana nangtung jauh sarta sasambat, “cilaka, cilaka.” Kecap “cilaka” dina basa Yunani ditarjamahkeun jadi “woe” dina bab dalapan Kitab Wahyu.

Sarta kuring nenjo, sarta ngadéngé hiji malaikat ngapung di tengah-tengah langit, saurana ku sora tarik, “Cilaka, cilaka, cilaka ka nu nyicingan bumi ku sabab sora-sora tarompét séjén ti tilu malaikat anu tacan niup!” Wahyu 8:13.

Tilu Cilaka ngagambarkeun Tarompet kalima, kagenep, jeung katujuh, sarta éta téh lambang Islam. Para raja, padagang, jeung juragan kapal sadayana ngajerit, “cilaka, cilaka,” tilu kali dina pasal dalapan welas.

Jeung para raja di bumi, anu geus ngalampahkeun cabul sarta hirup dina kamewahan babarengan jeung manehna, bakal ngagukgukkeun manehna jeung ngararasakeun manehna, nalika maranehna ningali haseup tina kadurukna, nangtung jauh ku sabab sieun kana siksana, bari nyebut, Cilaka, cilaka, kota gede éta Babul, kota anu kawasa éta! sabab dina sajam baé panghukuman ka maneh geus datang. ... Para sudagar barang-barang ieu, anu ku manehna jadi beunghar, bakal nangtung jauh ku sabab sieun kana siksana, bari ceurik jeung ngagorowok, Jeung nyebut, Cilaka, cilaka, kota gede éta, anu dipaparin pakean linen halus, jeung ungu, jeung beureum kirmizi, sarta dihias ku emas, batu-batu mulia, jeung mutiara! Sabab dina sajam baé kabeungharan anu sakitu gedéna geus jadi euweuh. Jeung unggal juragan kapal, jeung sakumna rombongan dina kapal-kapal, jeung para pelaut, jeung sakur anu dagang di laut, nangtung jauh, Jeung ngajerit nalika maranehna ningali haseup tina kadurukna, bari nyebut, Kota mana anu sarua jeung kota gede ieu! Jeung maranehna ngabeberkeun lebu kana hulu maranehna, tuluy ngajerit, ceurik jeung ngagorowok, bari nyebut, Cilaka, cilaka, kota gede éta, anu ku kakayaanana geus ngajadikeun beunghar sakumna anu boga kapal di laut! sabab dina sajam baé manehna geus dijieun suwung. Wahyu 18:9-10, 15–19.

“Jam” nalika pangadilan ka kapausan kalaksanan, nya éta “jam” dina Wahyu sabelas, nyaéta “jam lini gedé,” sarta éta ngagambarkeun mangsa hukum Minggu anu dimimitian ku hukum Minggu di Amérika Sarikat sarta diteruskeun nepi ka Mikail nangtung sarta masa kasempetan manusa ditutup. Para globalis anu ngéwa ka awéwé lacur éta, tapi tetep sapuk mikeun karajaanna ka dirina salila sajam, lain waé ngulang “cilaka, cilaka” (aduh, aduh) tilu kali, tapi maranéhna ogé nanyakeun patalékan, “Kota naon anu sarupa jeung kota gedé ieu?” Maranéhna ogé nanyakeun éta patalékan dina kitab Yehezkiel.

Maranéhna baris ngagedékeun sorana ngalawan ka anjeun, sarta maranéhna baris ceurik kalawan pait pisan, sarta maranéhna baris ngagulidagkeun lebu kana sirahna, maranéhna baris ngaguligah dina lebu abu. Jeung maranéhna baris ngabotakan dirina pisan ku sabab anjeun, sarta maranéhna baris ngabeubeuratan dirina ku karung-kabung, sarta maranéhna baris nangisan anjeun kalawan kapaitan hate jeung raungan anu pait. Jeung dina raungan maranéhna, maranéhna baris ngangkat hiji pangbeberah keur anjeun, sarta ngarandegkeun anjeun, bari nyebut kieu, Kota mana anu saperti Tirus, saperti anu dibinasakeun di tengah laut? Nalika barang dagangan anjeun medal ti sagara-sagara, anjeun nyugemakeun loba bangsa; anjeun

ngajadikeun beunghar raja-raja di bumi ku lobana kakayaan anjeun jeung ku dagangan anjeun. Dina mangsa nalika anjeun diremuk ku sagara di jero cai anu jerona, dagangan anjeun jeung sakumna rombongan anjeun di tengah anjeun baris rubuh. Sakumna pangeusi pulo-pulo baris katarajang ku kahéran ku sabab anjeun, sarta raja-raja maranéhna baris kacida sieunna, rarayna baris kaganggu. Para padagang di antara bangsa-bangsa baris nyésékan ka anjeun; anjeun baris jadi hiji kasieunan, sarta moal aya deui salamina. Ezekiel 27:30–36.

Yéheskiel ngaidentifikasi kota éta minangka “Tirus,” anu “dipupus di tengah laut?” Yesaya, nalika nyarioskeun ngeunaan palacur Tirus (Tirus), anu ogé palacur gedé dina Wahyu, anu nyaéta garéja Katolik, sarta ogé ngaidentifikasi dirina minangka kota anu makutan.

Naha ieu kota anjeun nu pinuh ku kabungah, anu kakunoanana geus ti jaman baheula keneh? Suku-sukuna sorangan bakal mawa dirina jauh ka pangumbaraan. Saha anu geus netepkeun ieu rancangan ngalawan Tirus, kota nu makutakeun, anu padagang-padagangna para pangéran, anu padagang-padagang gedéna jalma-jalma mulya di bumi? PANGERAN Nu Maha Kawasa parantos nangtukeunana, pikeun ngahinakeun kaanguhan sakabéh kamulyaan, jeung pikeun ngadadakkeun hina sakabéh jalma-jalma mulya di bumi. Yesaya 23:7–9.

Kapapaan nyaéta “kota anu makuta,” sabab manéhna anu ngaku calik minangka hiji ratu di luhur kasatuan rangkep tilu.

Sakumaha gedéna anjeunna geus ngamulyakeun dirina sorangan, sarta hirup dina kamewahan, sakitu gedéna deui sangsara jeung kasedih kudu dipaparinkeun ka dirina; sabab manéhna nyebut dina haténa, Kami linggih minangka ratu, lain randa, sarta moal kungsi ningali kasedih. Wahyu 18:7.

Yehezkiel nyarios yén hukuman pikeun éta palacur parantos kacumponan di “tengah laut,” dina pangduka anjeunna ngeunaan Tirus.

Firman PANGERAN sumping deui ka kaula, pokna, Ayeuna, eh anak manusa, angkatkeun hiji kawih pangrenyep pikeun Tirus. ... Kapal-kapal Tarsis ngahariringkeun perkara maneh dina pasar maneh; sarta maneh geus pinuh ku kabeungharan, jeung dijadikeun kacida mulya di tengah-tengah sagara. Jurumudi-jurumudi maneh geus mawa maneh ka cai anu jembar; angin wetan geus ngarempag maneh di tengah-tengah sagara. Yehezkiel 27:1, 2, 25, 26.

Éta téh “angin ti wétan” anu mawa pangadilan kana sundal Tirus, kota nu makuta, jeung “angin ti wétan” téh lambang Islam. Perang anu dibawa ngalawan Islam ku sapuluh raja téh nu ngancurkeun kapausan dina poé-poé panungtungan. Kasadaran sapuluh raja yén maranéhna geus dipapalingan ogé ngahasilkeun kasieun dina haté maranéhna.

Éndah tempatna, kabagjaan sakuliah bumi, nyaéta Gunung Sion, di sisi kalér, kota Raja anu agung. Allah dipikawanoh di karaton-karatonna minangka pangungsian. Sabab, lah para raja geus ngariung, maranéhna ngalangkung babarengan. Maranéhna ningali éta, tuluy maranéhna kagum; maranéhna kageumpeurkeun, sarta buru-buru ngalungsur. Kasieun nyekel maranéhna di dinya, jeung kanyeri, saperti awéwé anu keur ngalahirkeun. Anjeun ngancurkeun kapal-kapal Tarsis ku angin wetan. Sakumaha kami geus ngadangu, kitu deui kami geus ningali di kota PANGERAN Nu Maha Kawasa, di kota Allah kami: Allah bakal netepkeun éta

salalanggengna. Selah. Jabur 48:2–8.

Para globalis ningali Karajaan Allah, sakumaha dilambangkeun ku kota Yerusalem, tapi milih “kota anu gedé éta,” Babul, jadi kapalana. Nalika Allah ngahakiman kota anu gedé éta, maranéhna ngajerit jeung ngadu’a ku nalangsa waktu maranéhna nyaradar yén maranéhna geus binasa, sabab kota gedé anu maranéhna pilih téh diremuk di tengah laut ku peperangan anu didatangan ka maranéhna ku Islam (angin ti wétan). Jeung peperangan éta mangrupa peperangan anu terus beuki ngagedéan, sabab éta ibarat awéwé anu keur ngalahirkeun.

Karajaan Allah anu ku maranéhna geus dipaéhan lantaran kapapaan digambarkeun dina Daniel pasal dua, tempat urang dipaparin terang yén dina “poé-poé raja-raja [globalis] ieu,” Allah baris ngadegkeun Karajaan-Na anu langgeng.

Jeung dina jaman raja-raja ieu, Allah sawarga bakal ngadegkeun hiji karajaan, anu moal kungsi dibinasakeun; jeung karajaan éta moal dipasrahkeun ka bangsa séjén, tapi éta bakal ngarempag jeung ngancurkeun sakabéh karajaan ieu, sarta éta bakal nangtung salalawasna. Daniel 2:44.

Kaum Millerit percaya yén maranéhna keur hirup dina “poé-poé para raja ieu,” tapi sapuluh raja dina Wahyu tujuh belas can acan mucunghul dina sajarah; malahan, kakara ayeuna maranéhna mimiti katingali. Kaum Millerit téh leres, tapi panglihatan maranéhna kawates. Karajaan Allah anu diadegkeun dina poé-poé para raja dina Wahyu tujuh belas jeung dalapan belas, nyaéta mangsa hujan ahir.

“Kuring ningali yén sagala hal keur ngarep-ngarep kalawan kacida, sarta manjangkeun pikiranana ka krisis nu geus ngadagoan di hareupeun maranéhna. Dosa-dosa Israél kudu heula dibawa ka pangadilan. Unggal dosa kudu diaku di tempat suci, tuluy pagawean éta bakal maju. Ieu kudu dipigawé ayeuna. Jalma-jalma sésa dina mangsa kasusah bakal ngagero, Allah abdi, Allah abdi, naha Gusti parantos ninggalkeun abdi?”

“Hujan ahir bakal tumiba ka jalma-jalma anu suci—sadayana dina waktu éta bakal narimana sakumaha baheula.

“Sabot para opat malaikat ngaleupaskeun cekelan maranéhna, Kristus baris ngadegkeun Karajaan-Na. Teu aya anu narima hujan panungtungan iwal ti jalma-jalma anu keur ngalakukeun sagala anu maranéhna mampuh. Kristus bakal nulungan urang. Sakumna jalma bisa jadi anu meunang kameunangan ku kurnia Allah, ngaliwatan getih Yesus. Sakumna sawarga miboga kapentingan kana ieu pagawean. Para malaikat miboga kapentingan.” Spalding and Magan, 3.

Dina mangsa hujan panungtungan, nalika para malaikat ngaleupaskeun opat angin, nyaéta dina “poé-poé raja-raja ieu,” Kristus ngadegkeun Karajaan-Na. Hujan panungtungan téh sipatna maju saléngkah-saléngkah, sarta mimiti nyiprat dina 11 Séptémber 2001, nalika Cilaka katilu asup kana sajarah, tapi pangamukan bangsa-bangsa langsung ditahan. Ieu terus ngaronjat dina kakandunganana, nepi ka hukum Minggu di Amérika Serikat, nalika éta mawa karuksakan nasional. Panghukuman anu terus ngaronjat éta tuluy lumangsung nalika unggal bangsa séjén nuturkeun conto Amérika Serikat, ku kituna maranéhna ngalaman panghukuman anu sarua. Éta

ngaronjat terus nepi ka panutupan mangsa kasempetan. Ieu maju saperti awéwé anu keur ngalahirkeun.

Urang baris neruskeun pedaran ngeunaan nu kadalapan tina tujuh éta dina artikel salajengna.

“Salami jalma-jalma anu ngaku kana bebeneran téh ngaladénan Sétan, kalangkangna anu naraka bakal nutupan pintonan maranéhna ngeunaan Allah jeung sawarga. Maranéhna bakal jadi kawas jalma-jalma anu geus leungit kanyaahna anu mimiti. Maranéhna moal bisa ningali kanyataan-kanyataan anu langgeng. Anu geus diparengkeun ku Allah pikeun urang digambarkeun dina Zakaria, pasal 3 jeung 4, sarta 4:12–14: ‘Geus kitu kuring ngawaler deui, sarta nyarios ka anjeunna, Naon ari dua dahan zaitun ieu anu ngaliwatan dua pipa emas ngocorkeun minyak emas tina dirina sorangan? Jeung anjeunna ngawaler ka kuring sarta ngadawuh, Naha maneh teu nyaho naon ieu? Jeung kuring nyarios, Henteu, Juragan abdi. Tuluy saur anjeunna, Ieu téh dua anu diurapan, anu ngadeg di sisi Gusti sakuliah bumi.’”

“Gusti teh pinuh ku sagala sumber daya. Anjeunna teu kakurangan sarana naon-naon. Kalangkang poék ngariung ngurilingan urang téh lantaran kurangna iman urang, sifat kadunyaan urang, omongan hampang urang, jeung kateuercayaan urang, anu kanyataanana katémbong dina paguneman urang. Kristus henteu dinyatakeun dina kecap atawa dina tabiat minangka Anjeunna anu saéstuna endah sagemblengna, jeung anu pangunggulna di antara sapuluh rébu. Lamun jiwa ngarasa cukup ku ngangkat dirina kana kasia-siaan, Roh Gusti moal loba bisa ngalakukeun nanaon pikeun éta jiwa. Paningal urang anu pondok ngan ningali kalangkangna, tapi teu sanggup ningali kamulyaan anu aya di saluareunana. Para malaikat keur nahan opat angin, anu digambarkeun minangka kuda ambek nu hayang ngabelesat leupas sarta ngaburu ngaliwatan beungeut sakuliah bumi, mawa karuksakan jeung pati dina jalanna.”

“Naha urang rék saré dina pisan sisi wates dunya anu langgeng? Naha urang bakal lesu, tiis, jeung paéh? Aduh, mugi urang ngagaduhan di garéja-garéja urang Roh jeung napas Allah anu dihembuskeun ka umat-Na, supaya maranéhna nangtung dina sukuna sorangan sarta hirup. Urang kedah ningali yén jalanna sempit, jeung gapurana seseg. Tapi nalika urang ngaliwatan gapura anu seseg éta, kaluasanana teu aya watesna.” Manuscript Releases, volume 20, 217.